

'Rahils levensverhaal
is een ontroerend
getuigenis van
Gods genade.'

NICKY GUMBEL

RAHIL PATEL

GEVONDEN DOOR LIEFDE

EEN
HINDOEPRIESTER
ONTMOET JEZUS

Rahil Patel

Gevonden door liefde

Een hindoe priester ontmoet Jezus Christus

UITGEVERIJ **KOK** UTRECHT

Oorspronkelijke uitgave:

Found by Love. A Hindu priest encounters Jesus Christ

© 2016 Rahil Patel,

uitgegeven door Instant Apostle, Watford, Engeland, www.instantapostle.com

Nederlandstalige uitgave:

© 2017, Uitgeverij Kok, Utrecht

www.uitgeverijkok.nl

Vertaling: Jaap Slingerland

Bijbelcitaten: Nieuwe Bijbelvertaling © 2004 NBG

Omslagontwerp: Arno Spaansen

Foto: Len Kenswill

Vormgeving binnenwerk: Elgraphic bv, Vlaardingingen

ISBN 978 90 435 2892 4

NUR 700

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, mi-
crofilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande toestem-
ming van de uitgever.

‘Ik ben waarheid, Ik ben de weg, Ik ben leven’

(Evangelie volgens Johannes 14:6)*

* Eigen vertaling door de auteur

Inhoud

Voorwoord	7
1 Hoe het begon en hoe ik mijn weg vond	19
2 Invloeden uit twee werelden	30
3 Een verandering van mijn hart	44
4 Er wordt een beslissing genomen	55
5 Onvermurwbaar en resoluut	62
6 Geen weg terug	72
7 Training en strijd	81
8 De zintuigen temmen	93
9 Studie en plezier	99
10 Steeds meer gefascineerd door Guruji	106
11 Een heilige pelgrimstocht en de innerlijke zoektocht	114
12 Invloed en groei	126

13	Bang om te kiezen	136
14	Vragen	145
15	De ontdekking van andere methoden en stromingen	151
16	Zoeken en worstelen	158
17	Het begin van een geheime affaire	166
18	Een vreemde aantrekkingskracht	175
19	Hoe het eindigde	182
20	Vertrek	191
21	De grens over	197
22	De kooi verlaten	205
23	Het einde van een zoektocht	214
24	Hernieuwd contact	223
25	Afscheid nemen	227
26	Een diepe vervulling	237
27	Presentie, discipelschap en innerlijke genezing	248
28	Bethel	257
29	Identiteit en zoonschap	262
30	Genezing en bevrijding	268
31	Reflecties	275
	Dankwoord	283

Voorwoord

Onze Jaguar gleeed de parkeerhaven in op de Londense luchthaven Heathrow. Boven ons waren de donkere decemberwolken samengepakt en de wind beukte voortdurend onbarmhartig tegen de auto. Ik maakte een einde aan het telefoongesprek met mijn persoonlijke assistent en slaakte een diepe zucht. Van alle reizen die ik per vliegtuig had afgelegd, vormde deze naar Mumbai de meest zorgwekkende. Ik zat dan wel in een luxueuze auto maar ongerustheid overheerste mijn gedachten. In het afgelopen jaar was mijn hele leven op zijn kop komen te staan. Vandaag werd ik gereden door Pratap, omdat mijn andere auto's elders nodig waren. Hij en ik hadden al 25 een bijzondere vriendschap. Hij wist waar ik tegenaan liep en waar ik mee worstelde en was altijd naast me blijven staan. En omdat hij zo dicht bij me stond, was er maar weinig dat ik voor hem geheim hield.

Pratap pakte zijn portemonnee en gaf me zijn zwarte creditcard. 'Houd je vooral niet in als je iets nodig hebt.'

Terwijl hij de kaart in mijn handpalm legde, keek ik hem glimlachend aan. 'Pratap, ik ben maar tien dagen weg. Maak je over mij maar niet druk.'

Schouderophalend antwoordde hij: 'Je weet het maar nooit, *swami*.'

Ik zag het vertrouwen in zijn ogen en dacht aan al die talloze

keren waarop hij me zijn creditcards had geleend, voor als ik weer eens op reis ging. Nooit stelde hij me vragen want ik was een goede vriend, en een *swami* (een hooggeachte hindoe priester) die aan het hoofd stond van de Europese tak van een van de meest vermogende en invloedrijke hindoe-organisaties ter wereld.

‘Je kunt me altijd bellen,’ zei hij.

‘Zal ik doen.’ Met een licht nerveus gevoel maakte ik mijn gordel los.

De stewards van British Airways stonden me op te wachten op het trottoir. Toen ze zagen dat ik alles gepakt had, openden ze mijn autodeur voor me. ‘Meneer Patel, fijn u weer te zien!’ Ze hadden hun lachende gezichten al in de aanslag en herinnerden zich soepeltjes dat ik het liefst wilde worden aangesproken met de naam in mijn paspoort, en dus niet met mijn priesterlijke *swami*-naam.

Al sinds jaar en dag vloog ik het liefst met deze maatschappij, en zelfs het cabinepersoneel kende altijd mijn voorkeuren als ik met hen vloog. Dankzij hun alertheid regelde het hogere management dat er in al mijn gemakken werd voorzien.

‘Tot ziens, Pratap!’

Pratap boog zijn hoofd terwijl hij knielde, zonder enige schaamte voor eventuele toeschouwers, en stond daarna op om me te omhelzen. In de eerste plaats was ik zijn *swami*, die werd vereerd en aanbeden. Pas daarna was ik zijn vriend en metgezel, een grens die hij nooit overschreed.

De stewards pakten mijn bagage en mijn paspoort aan en we liepen naar de terminal, waar een derde medewerker van de luchtvaartmaatschappij klaarstond om me in te checken. Ik hoefde nooit in de rij te staan.

‘Meneer Patel, we hebben uw voorkeursstoel in de eerste klasse voor u vrijgehouden en de hele crew weet dat u aan boord bent. Zij zullen er alles aan doen om het u naar de zin te maken en ervoor zorgen dat u niet wordt gestoord.’ Zoals altijd waren ze formidabel.

‘Ontzettend bedankt,’ zei ik.

Terwijl ik daar zo stond in mijn oranje kledij, omringd door stewards van British Airlines, begonnen de mensen om me heen zich af te vragen wie of wat ik was. Eén vrouw hoorde ik vragen: ‘Is dat de dalai lama?’

Ik kon een glimlach niet onderdrukken en mompelde ingehouden: ‘Nee, mevrouw, die is boeddhist. Ik ben hindoe.’

Mijn escorte was klaar met zijn werk, dus liepen we zonder plichtplegingen via de douane naar de lounge van de eerste klasse.

‘Meneer, gaat u gerust lekker zitten. We hebben dit gedeelte voor u gereserveerd. We komen u ophalen zodra het tijd is om aan boord te gaan.’

Ik nam plaats op de comfortabele bank, maar slaagde er niet in mijn toenemende spanning te negeren. Op dat moment liep er een volgende British Airways-medewerker dwars door de ruimte op me af om een kop koffie voor me in te schenken. ‘Kan ik u nog iets te lezen aanbieden, meneer?’

‘Ja, kun je de *Financial Times* en de *Harvard Business Review* voor me halen?’

Terwijl de medewerker weer wegliep om de krant en het tijdschrift te gaan halen waar ik om gevraagd had, nipte ik aan mijn koffie en vroeg ik me af wat me allemaal stond te wachten in Mumbai. Er voelde iets niet goed. In de hogere echelons van de organisatie broeide er iets, maar het lukte me maar niet om er de vinger achter te krijgen.

Ik was een van de meest invloedrijke priesters binnen de organisatie, en wereldwijd kenden duizenden mensen me als een factor om terdege rekening mee te houden. Ik was altijd op mijn hoede en slaagde er altijd in me door de politieke verwickelingen te manoeuvreren, hoe verraderlijk die ook waren. Ik was nog maar jong, maar de hooggeplaatste machthebbers durfden me geen strobreed in de weg te leggen. Ze wisten dat ik dicht bij Guruji stond. Om precies te zijn: heel dicht bij hem.

Ik sloot mijn ogen om te bidden en te mediteren over Guruji.

Hij was al bijna 25 jaar mijn vader en mijn moeder. Guruji wist alles over mijn leven: hij kende mijn talenten, mijn gaven, mijn daden en al mijn zonden. Iedere fout die ik gemaakt had tijdens mijn spirituele wandeling, kreeg hij zonder uitzondering te horen. Ik had nooit iets voor hem achtergehouden. Althans, bijna nooit. Er was één kwestie die ik onder geen enkele omstandigheid aan hem zou laten doorschemeren.

Net als ik was hij een *swami*, een hindoeepriester, maar zijn rol was anders. Hij was God. Zijn naam betekende zelfs dat hij in staat was om iedereen vanuit de duisternis naar het licht te brengen. Guruji was de enige persoon die de mensheid kon meenemen naar de hemel.

Ik bad: 'Grote Guruji, u bent God, de grootste die boven alles verheven is, en ik vraag u ...'

'Meneer, uw krant en uw tijdschrift.'

Haastig brak ik mijn gebed af en net de man het leesvoer bij mijn koffie legde, kwamen er alweer andere BA-stewards op me af om me mee te nemen naar het vliegtuig. 'We zijn helemaal klaar voor u, meneer Patel. Zoals gebruikelijk kunt u als eerste aan boord gaan van het vliegtuig.'

Toen ik het vliegtuig binnenstapte, voelde ik dat ik een grens was overgegaan die ik in mijn hele leven nog nooit gepasseerd had. Het voelde eng en ongemakkelijk. Mijn hart klopte in mijn keel.

De piloot heette me welkom. 'Meneer Patel, we zijn heel blij dat we u op onze vlucht mogen verwelkomen!'

Ik beantwoordde zijn groet. 'Ik ben altijd dankbaar dat ik met jullie mag vliegen.' Ik dwong mezelf te glimlachen, ondanks mijn spanning, en het cabinepersoneel leidde me naar mijn stoel bij het raam.

'Meneer, deze medewerker uit onze crew zal de hele reis speciaal voor u klaarstaan. U bent zijn prioriteit.'

Ik bedankte de steward en ging zitten.

Weer dacht ik aan Guruji, terwijl ik door het raam naar buiten

staarde. Wat er ook aan de hand zou zijn, ik wist zeker dat hij achter me zou staan. Zoals altijd. Hij koos mijn kant bij elk conflict en slaagde er altijd in me langs steile kliffen te loodsen.

‘Meneer Patel, kan ik misschien iets voor u te drinken inschenken?’

‘Ja, graag. Een glas appelsap zou wel fijn zijn.’ Ik glimlachte toen de steward wegliep. Bijna mijn hele leven had ik gebruikgemaakt van hun verwennerij, en dat bijna eens per week. Ze maakten het me zo gemakkelijk om contact te houden met onze volgelingen over de hele wereld.

Guruji had wereldwijd een miljoen volgelingen, die tot in het diepste van hun ziel geloofden dat hij de hoogste God was, boven al het andere verheven. Ik had in mijn leven honderden mensen bekeerd tot dit geloof, en om die aantallen uit te breiden, preekte ik voor duizenden anderen. Mijn mandaat was duidelijk: werk aan tempels, werk aan aantallen en werk aan fondsen.

Ik tuurde naar de vliegtuigen die aan het landen waren, en herinnerde me al die keren dat Guruji persoonlijk had omgezien naar zelfs mijn kleinste behoeften; toen ik nog een kind was en nadat ik tot priester was gewijd. Het was een voorrecht om geliefd te zijn door God, en nu zou ik hem na anderhalf jaar weer ontmoeten, de langste periode die ik ooit van hem gescheiden was geweest.

Ik keek naar mijn handen, die gevouwen waren in een gebedshouding; ik zag de zenuwtrekjes die veroorzaakt werden door de spanning. Ik dronk een paar slokjes sap en nam een paar zware pijnstillers in en een antidepressivum. Daarna verborg ik de medicijnen weer in mijn gebedsuitrusting, zoals ik dat al jaren deed.

‘Kan ik het glas van u aannemen, meneer?’

‘Zeker. Dank u.’

Ik leunde achterover tegen de hoofdsteun en sloot mijn ogen, terwijl het vliegtuig over de startbaan begon te versnellen. Weer keek ik uit het raam, benieuwd of ik de tempel kon zien waarin ik bijna vijftien jaar had gewoond. Ik zocht en zocht, maar kon hem

niet ontwaren. Op datzelfde moment kwam er een gedachte bij me op. Heb ik mijn kantoor wel afgesloten? Ik had een heel belangrijk boek verstopt tussen mijn vele geschriften, dat niemand mocht zien. Als ik erop zou worden betrapt dat ik dat in mijn bezit had ...

Plotseling ging alles wat ik daar beneden kende, schuil achter de wolken en dat bezorgde me een onrustig gevoel van isolement. Opnieuw sloot ik mijn ogen om te bidden.

Morgen zal ik hem ontmoeten. De meest invloedrijke hindoelieder ter wereld en de God van mijn leven.

Vreemd genoeg hing er over deze ontmoeting, in tegenstelling tot de honderden eerdere, een donkere wolk. Ik wist dat Guruji op me wachtte, ook al was hij erg ziek. Het aantal ontmoetingen met hem werd zeer beperkt, ongeacht de persoon die hem wilde spreken en het onderwerp van het gewenste gesprek.

Ik vormde een zeldzame uitzondering. Alle beheerders en hooggeplaatste priesters wisten dat ik geen toestemming nodig had om de kamers van Guruji te betreden. Mij werd altijd privacy geschonken binnen die vier muren waar niemand anders spontaan naar binnen zou lopen. Guruji zou altijd alles terzijde leggen om mij te ontmoeten. Duizenden andere priesters binnen de organisatie hadden dat privilege nooit gekend, en ik wist zeker dat velen van hen mij mijn vrije toegang stiekem benijdden.

Weliswaar was mijn vaste bed zeker gezien de vlieghoogte een zeer comfortabel meubel, maar zoals altijd sliep ik zeer onrustig. De stemmen en ruzies in mijn slaap waren weer terug, luidruchtig en rumoerig. Duistere personen verscholen zich achter deuren en hielden me in de gaten. Ik voelde hoe er een elektrische schok door me heen ging en ik stootte een kreet uit.

‘Meneer Patel?’

Ik ontwaakte met een lichte schok. ‘Ja?’

De angst moet duidelijk af te lezen zijn geweest van mijn geelaat, maar de steward bleef vriendelijk glimlachen. ‘We landen zo

dadelijk op de luchthaven van Mumbai. Kan ik uw stoel in orde maken en uw dekens opbergen?’

Ik glimlachte geforceerd. ‘Jazeker ... dank u.’

We landden zacht, en zoals bijna het hele jaar door scheen de zon met een verschroeiende hitte op de Indiase grond. Binnen een paar dagen zou het jaar erop zitten, waarmee 2012 als in een monotone routine weer in zijn geheel aan mijn leven zou zijn toegevoegd.

‘Meneer, de grondbemanning staat u op te wachten bij de deur.’

Ik rekende snel uit dat ik binnen drie uur weer in de directe nabijheid zou verkeren van mijn beste vriend, mijn vader en mijn god. De man die mijn leven een andere wending had gegeven.

‘Bedankt. Jullie hebben weer ontzettend goed voor me gezorgd.’

Nadat ik mijn dank had uitgesproken, liep ik op de deur van het vliegtuig af om vervolgens voet te zetten op Indiase bodem. Ik was van plan er maar tien dagen te blijven en daarna weer terug te gaan naar Londen en naar het gemak van mijn eigen kantoor. Ik wist nog niet dat mijn plan drastisch zou worden omgegooid.

Zonder moeite passeerde ik ook hier de douane, dankzij de mensen van BA, en juist op dat moment herinnerde ik me dat ik niet moest vergeten mijn cadeaus te overhandigen aan Guruji zodra ik hem zou ontmoeten: een exclusieve voetcrème van Guerlain, een prijzig parfum van Yves Saint Laurent dat hij over zijn kleding kon sprenkelen, en een doos Belgische chocola voor zijn persoonlijke bedienden. Ik stond erom bekend dat ik nooit met lege handen aankwam. In het aanbrengen van stijl en klasse in het imago van Guruji had ik een beslissende rol gespeeld.

Mijn auto stond geparkeerd op de plaats voor inkomende vluchten, en zo verruilde ik voor het laatste deel van mijn reis de efficiënte handelswijze van BA voor de chaos van het verkeer in India. Terwijl de auto met veel toeteren en uitwijken de weg aflegde naar de tempel, sloot ik mijn ogen om nog even te bidden.

ONTROEREND BEKERINGSVERHAAL

Tegen de zin van zijn ouders in kiest Mitesh Patel ervoor om swami (priester) te worden in plaats van advocaat, dokter of zakenman. Mitesh' ster rijst snel en hij krijgt veel invloed bij het opzetten van hindoecentra in de hoofdsteden van Europa. Maar de boodschap die hij brengt, heeft hemzelf steeds minder te zeggen en hij wordt letterlijk ziek van de eisen die aan hem worden gesteld als hindoe priester. Patel groeit van binnenuit toe naar het punt waarop een keuze onvermijdelijk is.

Een verhaal over loslaten wat je dierbaar is en kiezen voor een weg die je redding wordt. Een sprong in het diepe ... een sprong in de liefde!

KOK

ISBN 978 90 435 2892 4 NUR 402

9 789043 528924

WWW.KOK.NL